

Полтавський державний педагогічний університет
імені В.Г.Короленка

ОДА МУЗИЦІ

Збірка віршів українських поетів про музику

Полтава – 2001

Ода музиці: Збірка віршів про музику українських поетів
/ Упор. О.О.Лобач, Т.А. Гуржій. –Полтава, 2001. – 56 с.

Затверджено на засіданні кафедри музики і співів
Полтавського державного педагогічного університету
ім. В.Г. Короленка (протокол № 27 від 24.04.2001)

Амен

Закінчений концерт,
лиш відгомін – омана.
Кінець усього – смерть,
таємна та незнана.
І радісно й сумно
минає мов омана.

Весільна

Послухай: б'є весільний бубон
І клени хиляться, мов пави,
В твоє волосся, моя люба,
Заплівся місяць кучерявий
Чому пригасла скрипка трохи,
Чому тремтить твоя долоня?
Ніч срібним сяйвом, наче мохом,
Обмотує підкови коням.

Елегія про співучі двері

Співучі двері, сивий явір,
Старий, мальований поріг.
Так залишилися в уяві
Місця дитячих днів моїх,
Так доховала пам'ять хлопця
Затьмарені вже образи,
Такий обмежений став обсяг
Тієї пісні, що дрижить,
Яка зворушенням хвилює,
Та все ж без зайвої сльози
Пейзажі споминів малює.
І хочу знову пережить
Хлоп'ячі радості і бурі.
Швидкіш струмує в жилах кров,
І сіяють щастям очі хмурі,
В долоні легшає перо.

На кичерах сивасті трави,
Черлений камінь у ріці.
Смолиста ніч і день смуглявий,
Немов циганка на лиці.
Розсміяні палкі потоки,
Немов коханці до дівчат,
Злітають до долин глибоких,
Що в сивій мряці тихо сплять,
І куриться із квітів запах,
Немов з люльок барвистих дим.
Дрижать ялиці в вітру лапах,
Голосять шепотом дрібним,
Течуть униз краплини шуму,
Немов з гарячих пнів смола.
Сповитий в зелень і задуму,
П'є олень воду з джерела.
Квітчасте сонце спить в криниці
На схилі гір, неначе лата,
Пришите до лісів село.

Корчма, мов кущ, що родить зорі,
Свічками палиться вночі.
З горілки б'ють дими прозорі,
Скриплять іржавії ключі.
Смичком вогнистим тнуть цигани,
Розкотисто співає бас.
Пече музика й голос тьмяний,
І струн сп'янілих лютий бряз.
Тремтить на флейті пальців десять,
Музичне дерево горить.
Із бубна, мов із дзбана, ллється
Роздзвонений, гарячий крик.
Палає скрипка, тихне, в'яне,
І серце бубна співом п'яне.
І про опришків сотий раз
Оповідає в пісні бас:

Свячені кулі, литий пояс,
Таємне зілля, дика борть,
Заклята ніч і смерті в напоях,
Що їх коханцям варить чорт.
Шалений місяць – мрійний тенор
Веде містичні пісню тьми.
Дівчина, наче веретено,
В танку спідницями шумить...

Елегія про ключі від кохання

... Дзвонила в ста фортепіанах
омелодійнена весна.
Смички, мов луки вигинала
І веретена обертала,
Ячала сотнею скрипок,
В криницях м'ятних напувалась,
Рядном квітчастим розстелялась
І сипала пісні й пісок...

Елегія про перстень пісні

... Це місяць – молодий музика
настроює, мов скрипку сад.
Нестримна мріє і химерна!
Прослався в безвість ночі шлях.
Ні, небо слів тих не поверне,
І не поверне їх земля...

На дверях дому знак зловісний,
На дверях дому – перстень пісні.

Елегія про перстень молодості

... Спочине серце під крилатим кленом,
порине в море трав зелене,
і тільки пісня вільна, спіла,
жива, нестримна, горда, сміла
ітиме далі вже без мене.

До моєї пісні

Крутиться світ весняний і зелений.
Ясень співа, і серце співа.
Пісня натхненним кружля веретеном,
На веретені срібляться слова.

Ясень, осяяний сонцем, упився,
Перстень натхнення на серці тремтить.
Гей же, п'яній, і лети, і крутись,
Пісне моїх двадцятьох і трьох літ!

Весняна ніч

Настурції ніч і ніч конвалій.
Пливе музика радієва.
В саду тривожний жду – ніч палить –
Тебе, далека зоре, Єво!
Карузо ночі – тенор місяць
У скринці радієвій кличе.
Для наших дум замало місця,
Кохання вічна таємниця!

І для сердець замало світла,
Землі замало і п'яніння!
Вітри ранкові, наче мітли,
З стежок змітають ніч весінню.

Тюльпани

Червоне золото тюльпанів
На сірім сонці – танці з лика
І механічний сад мелодій,
Де в чорних дисках спить музика.

Металу в'язень – людський голос
Засуджений в кружок порожній,
І світу в'язень – людське серце
Цього збагнути неспроможне.

Крізь сірий шовк – безбарв'я сіре
Червоне золото тюльпанів.
Цвісти, горіти й проминати,
Лишати все, йдучи в незнане!

Микола Бажан

Танець

Як є гармонь – нехай гармонь,
Нехай гармонь хоть ти!
О добий, молодий, вогонь,
Зривайся і лети!
Мороз тверез, – весела гра, –
Тверезий, а п'янкий.
Злітай і ринь – твоя пора,
О вогню молодий!
І красень рок стоїть при грі,
І став мороз тверез,
І чути дзвони угорі
Беріз, вітрів, небес.
Полине, зрине чоловік,
Пливуть, кружлять жінки
І він стоїть, цей красень рік
Що вищий над віки.
Сідає гостро на долонь
Кристалець сніговий.
Як вихор, пролітай в гармонь,
О вогню молодий!
О вогню мій, в цей сніг, в цей рік,
Як в жодне з сотень літ,
Ти так не цвів, ти так не пік
Стодзвоної землі.
Старі діди ідуть сюди,
І підліток виходь!
В блакитну паморозь, в сади
Іди, врочиста плоть!
Обуасом бить, зірчатий лід
Сузір'ями колоть!

Ти квітнеш вперше з сотень літ,
Розумна й сміла плоть!
Ти плоть, і ти – натхнення. Ти ж
Світи береш бороть.
В віках, як серце, ти дзвениш,
Прекрасна людська плоть!
Це людство. Муж, і немовля,
І мати й син-воляк.
О людство – це твоя земля,
І радість – теж твоя.
Стомовний тлум, сторукий люд,
Як людство, повстає.
Твій труд, твій лет, твій лад, твій суд.
І свято – теж твоє!

Розмай-зілля

I

Тривожна ніч землі, туману й трясовиці,
Мов моторошний світ відьомський, розцвіта
І струшена з небес на дно студне криниці
Тріпочеться зоря, як риба золота.

Долину сповнює дух м'яти і суниці,
І по ряській траві прослалась темнота
Співучих закликів веснянки-гаївниці,
Її тужливих скарг на визрілі літа.

Де розцвітає в млі туманних улоговин,
Вогких пахнот, солодких соків повен,
Той перелесний цвіт тирлич, –
Хитнувши оситняг, причалив тихо човен,
Дівочий спів стає блажен і снажнокровен
В передчутті нічних, очікуваних стріч.

Симфонія

В сповитій млою оркестровій ямі
Почувся шелест. Вистрибнувши з мгли,

І збігши ввись по хроматичній ямі,
Протріпотів і втих кларнет.
Прийшли,
Розмотуючи мокрі шарфи з шиї,
Перукарів, музиків, лицедії,
Крикливий люд лаштунків і куліс,
Строката суміш геніїв, гульвіс,
Ентузіастів, пияків, гордливців,
Одеський збрід натхненних нещасливців,
Смітне поріддя музики і біди
Зі всіх кінців позбирані сюди.

Чого і ти навідався, Адаме,
На цей базар фіюритур і поз?
Невже тобі в цім галасливім храмі
Дасть забуття заброда-віртуоз?
Ні самота, ні шумний тлум концерту
Не розметуть твою нудьгу одверту, –
І ти мовчиш презирливо в юрбі
Панків і пань, набриджених тобі.
Ось два таких, остилих до нестями,
Похмуряться, поглянувши в програму:
–"Чи щось цікаве?"

–"Ах пусте, повір, –
оркестр театру виконає твір
якогось Куликовського Миколи..."

–"Симфонія? Ти чув її?"

–"Ніколи,
проте чомусь цим твором диригент
сьогоднішній почне дивертисмент."
Уже мигочуть жовто над пюпітром
Товсті свічки, розгойдувані вітром
І аж під стелю, до лунких склепінь
Зметнулась гостра диригентська тінь.
Здавалося, – від протягу і тіней
Хитається напівпорожній зал.

В дощані, вапном вибілені стіни
Лящав дощем шибайголовий шквал,
І пахла глиною і каніфолью,
І лоєм свіч , і випаром помад...
Втекти б звідсіль по степовім роздоллі,
Іти щоб більше не вертать назад,
Щоб не душитись в кислому повітрі
Віталень, класів, театральних лож,
Щоб не вслухатись у натяки хитрі
Злодійкуватих панів і вельмож
І щоб кричати, на всю міць кричати
Крізь все страшне мовчання далини
Про муку віри, про офіри й втрати,
Кричати й ждати із Литви луни,
Хоч відгомину пісні свитезянки,
Хоч відгуку улюблених озер,
Хоч спомину, хоч тіні сподіванки,
Такої доконечної тепер.
Які простори пролягли між нами
Яке пізнання розділило їх!
Лише словами – крилами тугими
Він подолає глушину доріг,
І мовчазні пустелі безнадії,
І розпачу роззявлену дрягву,
І тільки пісня, кинута в Литву,
Можливо стлумить спазми ностальгії
Йй пролетіти треба забагато
Шлагбаумів, рогаток і проваль.
Завалено, заставлено, заклято
Довжезну, серцем виміряну даль.
Повз сотні й сотні верстових стовпів
Крізь люті хащі, багнища і пущі
Під свист хурдель і стогін візників
Він мчав свій біль, свою печаль і гнів
І от домчав, де суходіл урвався,
Шубовснувши в зелено-чорний вир,

Де в непрозорих водах відбивався
загрозливий, чужий узор сузір.

Узор сузір... І раптом все змінилось,
Запахло м'ятою, війнуло чебрецем
І крильцями мелодій заіскрилось
Над озера замисленим лицем.
Воно було тонке, ласкаве й чисте,
Обличчя добрих, милосердних вод...
Чи ти мене у даль ведеш флейтисте,
Чи то співає доля і народ?
Яка дівочість в срібнім злеті флейти!
Як по-жіночі. Тіло скрипки спить!
Симфонія, мов теплий сад шумить,
Не вирвешся з її рясних алей ти!
Іди по них в любов і сни людей,
І пізнавай їх візерунки прості,
І заблукай по присмерку алей
Ще глибше в ніч розспіваної млости.
В ній полохливість звуків, мов роса на зелі,
І синя тінь, мов тон віолончелі,
І в ній – ти сам, твій поклик, подих твій.
Ти – в трелях струнних, ти – в розкатах трубних,
Ти – в радісному, вільному злитті
З піснями тих, могутніх, життєлюбних,
Закоханих, ворожих самоті, –
З піснями тих нескорених, нужденних,
Позначуваних опіками тавр,
Співців бездомних, бардів безіменних.
Це їх дари...

Пронісся лязк литавр
Рокочучи, відплинув гомін міді
І чорна трость обенова співа,
Немов душа жадаюча жива,
Одна на всім припишклім круговиді –
Та юний гурт вчуває дальній клич

І брязкотом стрясає сяйну ніч,
І ніч полонять, дзвонять, гонять
Танцю спритні вихорці,
Сплески пісні й сміху тонуть
В розколисаній ріці
Тонуть, тануть, виринають,
Набирають іншу стать,
Бистрі відблиски роняють,
Тоншим тоном дріботять,
В'ють віночок хороводу,
Розплітають пісні низь.
Гра народу, спів народу, –
Вічним сяйвом променись!
Розпочати, не чекати, –
Терелиця мчить гнучка.
Чітко скрипок піччикато
Креше іскри козачка.
Вище, тонше і частіше
Струн торкання, рук удар.
Раптом – вибух! Раптом – тиша.
Звук розбивсь.
Розпався чар,
Розпався чар, лиш бубенцями
Ще продзвенів, і залелів, і зник
Вилазить мляво диригент із ями,
І чути звичну шамотню музик,
Але на цьому не кінець, – на цьому
Початок подолання самоти,
Коли зумів ти в утворі чужому
Цілющу силу спільності знайти,
У відданість народів своєму
У віру в люд, – простішу за оту,
Якої ждеш, і прагнеш, і шукаєш
Але її прекрасну простоту
Як поміч в скруті, з вдячністю приймаєш
Ледь-ледь хмільний від музики й думок,

Ти вибігаєш з крісел, ти виходиш
В негожу ніч, і обмокрила одіж
Тебе проймає дрожем до кісток
Навальний вітер рве полу накидки
Ні затишку, ні проблиску ніде
Хтось кличе? Так.
Ти знаєш, – хто і звідки
На тебе кличе і на тебе жде...
Встають сонети, як провидці й свідки.
Зведись, поете! Владне слово йде.

Володимир Базилевич

Мелодія снігів

Звучить, звучить мелодія снігів.
На всіх кущах – препишно білі банти.
Дерева чорні, наче оркестранти,
Звучить, звучить мелодія снігів!

Ну як ви, люба?
Запашних вам снігів!
Перемайнуло лихо, відболіло.
Пролийтесь в мої очі білим-біло.
Звучить, мелодія снігів.
Ні відстаней нема. Ні берегів.
Невловна мить, і ми також невловні.
Немов ліси, мелодіями повні.
Звучить, звучить мелодія снігів!

Не стрілись нині. Завтра – й поготів.
Ми з вами, люба, перелітні птиці.
Оте, чого не сталось, хай присниться.
Звучить, звучить мелодія снігів!

Віталій Березінський

Дитячий концерт у фонд миру

Мелодій колихалися гілки,
співзвуччя розпускалися, як брості.
Свої бажання грали малюки

на тих же інструментах, що й дорослі.
Але здавався Моцарт пустуном,
У Бахові з'являлося дитяче:
то промінь защебече під вікном,
то змії летить, то м'яч до хмари скаче.

На берег моря кликала труба,
І барабан їй вторив ненастанно.
А в скрипки не виходила журба,
печалитись не вмiло фортеп'яно.

У цьому залі – горя не було,
мотиви дружньо бралися за руки,
метеликом сідали на стебло...
Мов крапельки, виблискували звуки!

Щоб не зазнали смутку від невдач
гопак і вальс, прелюдії і гімни –
рішучий і досвідчений слухач
їх оплесками захищав своїми.

Рапсодій підіймався небозвід,
і кожен вільно міг його вбирати,
і думати, яким він буде – світ –
у ту часи, коли навчиться грати?

Іван Драч
Соната Прокоф'єва
I

Закрутили, загули, заграли,
Чистим лугом серце повели
Вишукані голубі хорали
По стежині сизої імлі:
Жовтороті полохливі грози
Пнулися з оранжєвих шкарлуп,
І дуби, як чорні важковози,

Хай у вічність стелиться дорога
Золотим шафранним полотном.
В мене світла нині, як у бога, –
Тонни сонця сиплють у вікно.
Видухмяні, запашні, басисті –
Всі акорди пахнуть теплим сном
І, в тривожні сині ноти втиснуті,
Котяться шафранним полотном.
І пружнасті,, вимиті грозою,
Вистояні, як баске вино...
Я пірнаю в сонце з головою,
Щоб достати у сонаті дно.

IV

Сонато, візьми мене на крила свої
З скрипкового смичка, дай мені наточити
Вогняних мелодій. Дай мені наточити
В серце прокоф'євського весняного соку.
Дай на мою долю блакитного музичного
Вітру. Фаготи і валторни, за ваше
Прокоф'євське здоров'я!

V

Я люблю його чорні пожежі,
І він чистий, крицевий встає,
Мов тригранний багнет телевежі,
В розпанахане небо моє.
Він вбиває мене акордами
І ультрамариновим мостом
Над полями моїми гордими
Креше атомним копитом!

VI

“Кардинальним здобутком (чи вадою, коли
хочете) мого життя завжди були пошуки оригінальної
мови.
Я ненавиджу мавпування...”

VII

Від твоїх музичних дотиків у небі розквітають зорі. Всі вони – твої рожеві нотні знаки. З них рониться вишнева пахуча роса.

Мої сімнадцятилітні дівчата, звисившись з розчинених вікон, ловлять її пошерхлими вустами. У нецілованих дівчат завжди тріпоче на губах переливчаста роса твоєї сонати.

Щовечора ти береш мене під руку, а я виношу тобі з серця вишнево-чорні троянди, пересипані сльозами вдячності.

Василь Елан-Блакитний

* * *

Старовинний цілують рояль
Білі, тонко-стрункі рученята...
Сивий морок зловісно насовує в хату...
Серце стис невимовний, розпачливий жаль...
Заридати б тепер! Заридати,
Як ридає рояль...

Елегійний ноктюрн завмирає
У отруйнім екстазі кохання...
Тихі звуки і пестять, і ранять...
А байдужість солодка ляга, як гора,
На безсиле думок поривання.
Ах, цей вечір...Ця гра!..

Ірина Жиленко

Концерт для скрипки, дощу і цвіркуна

Мій літній поїзд зупинився знову
перед цією айстрою смутною.
І я зійшла в її казкову тінь.
“У нас дощі!” – буденно повідомив
мій чоловік. А я зітхнула:” Вдома...”
І привітала радощі прості.

Притишена до світлого піано,
десь за стіною скрипочка співала.
Я сіла в крісло до вікна лицем.
І милостиво осені кивнула,
мовляв, я вже готова. Я вернулась.
Розпочинай класичний свій концерт.
Заговорив у сутінках годинник
про те, як час проходить крізь людину
і там, за нею, - вічністю стає.
І розуму нема туди дороги.
і лиш душі меланхолійний погляд
провидить все, коли годинник б'є.

Вступає дощ... Високий і безмежний.
Заслухатись його – необережно.
Розміє дощ той нетривкий посуд,
в який тебе природою відлито,
яким тебе одділено од світу,
і перелле в холодний білий сум
просторів... Але годі вже печалі,
бо нетерпляче галасує чайник.

І славословить затишок цвіркун.
І в тому всьому є спокійна сталість.
Мов за віки нічого тут не сталося.
Завжди тут бив годинник у кутку.

Завжди під ним дівчатко виростало.
В товсті косички банти заплітало.
У сутінки торкалися вікна...
Усе мина... Але довіку буде –
твій дім, і осінь, і ласкаве чудо
концерту для дощу і цвіркуна.

Йозеф Гайдн
“Прощальна симфонія”

- Скажи, чому той валторніст худий
встає й виходить, погасивши свічку?

- Моя кохана, не дивись туди!

Там – вічність...

- Скажи, чому встає старий флейтист?
І гасить свічку?! І стихають кроки...

- Не треба. Не печалься. Не дивись.
Його покликав спокій...

- Скажи, чому відклавши в бік гобой,
учитель твій пішов і не вертає?

- О, не дивись туди, моя любов.
Там – тайна...

- Скажи, чому не чуть віолончель?
Чому в моїм волоссі стільки срібла?
Чому втомились руки і плече
промокло наскрізь від ридання скрипки?

І ти ідеш мій друженько, мій брат?

Візьми й мене,

боюсь я бути остання...

А треба грати!

Димок над пультом тане...

Остання нотка, гостра, як печаль.

Останній цвях у музикальну сферу,
яку віками вчили ми звучать.

А нам, о браття, вказано на двері.

Кого просить, кого на поміч звать,
коли душею розмиває тіло?

А втім, - була би музика жива!

У ній – надія.

Лисенку

Народний генію, моя земна розрадо,
Мій саде, нестолочений ніким!
Ти відбував пісенним водоспадом,
Мов грім високим, як любов земним.

Не пройдеш ти, не скінчишся ніколи.
Заходь до мене в серце, наче в дім,
І продзвени своїм “Безмежним полем”,
Як молодий, весняно ранній грім.

Із “Думами” і “Місяченьком-князем”,
З Франковим вічним духом до змагань,
Ти став пісень зеленорутим стражем,
Народним генієм, його диханням стань.
Де жив Франко, жив Лисенко й Тарас.

Ти в пам’яті, мов пам’ятник високий,
Завжди живий і вічний поміж нас.
Щасливий край, вродливий, кароокій,

Віталій Коротич

Музика

На фортеп’яно грають –
Не знати вже й скільки літ –
І звуки переповзають
Між поверхами, як ліфт
Здається, було це вічно:
Над метушливість зла
У прочинені вікна
Статечна музика йшла.
Неначе сто літ без впину
Грає цей піаніст.
Над власну сутулу спину
Музику шле в zenit.

Хай звикли до неї ми вже:
Крізь нас – у небо бліде –
Перекриття пробивши –
Висока музика йде.
Раніше не знав про це я –
Відкрилось щойно мені:
Музика - панацея
Від ницості та брехні.
На скільки жилося б краще
Поміж сирен та заграв,
Якби у бетонній хащі
Хтось безупинно грав.
І все нещире й недобре,
Усе марнослів'я й зло,
Немов до факіра кобри
На музику б ту повзло.
Від музики кам'яніло...
Над бомбами усіма
Маленьку дудочку білу
Дитина в руці трима.

Абрам Коцнельсон

Звуки

Не чути паровозного гудка.
Усе частіше - гуркіт літака.
Не уявляю, котрий з дивних звуків
Колись ще потривожить слух онуків.
Та, певне найстрашнішого нема,
Ніж безгомін душі глуха й німа.
Для того, музика, існуєш ти,
Щоб осипались мури глухоти...

Вадим Крищенко

Музику воєнної пори
Нагадали платівки зітерті.
І війну спогадом вітри
Про любов, що йшла по лезу смерті.

Та любов знаходила слова
І сказала їх до болю просто...
Оживає пісня, ожива
І у серці повторитись просить.

Перед боєм хтось її завів
З вірою, що зустріч ще настане...
Підхопили губи той мотив
Може, вперше, може, вже востаннє.
Просвітилась радістю жура,
Простелились барви білосніжні...
Чом так сталось: грозова пора
Неповторно мовила про ніжність!..

Пантелеймон Куліш

До кобзи

Кобзо, моя непорочна утіхо!
Чом ти мовчиш, задзвони мені стиха,
Голосом правди святої дзвони,
Нашу тісноту гірку спом'яни.
Може, чиє ще не спідлене серце
Важко заб'ється, до серця озветься,
Як на бандурі струна до струни.

Хто не здолає озватись ділами,
Хай озоветься німими словами:
Ти ж своє слово дзвони-промовляй,
Душам братерським заснуть не давай,
Хай недовірки твої туманіють,
Хай вороги твої з жалю німіють;
Ти рідну сім'ю до купи зивай.

Гей, хто на сум благородний багатий,
Сходьтєся мовчки до рідної хати,
Та посідаєм по голих лавках,
Та посумуймо по мертвих братах.

Темно надворі, зоря не зоріє,
Вітер холодний од півночі віє,
Квилять вовки по степах-облогах.

Кобзо! Ти наша одрадо єдина...
Поки із мертвих воскресне Вкраїна,
Поки дождеться живої весни,
Ти нам про нашу тісноту дзвони,
Стиха дзвони, нехай змучене серце
Важко заб'ється, до серця озветься,
Як на бандурі струна до струни.

Леся Українка
До мого фортепіано
(елегія)

Мій давній друже! мушу я з тобою
Розстатись надовго... Жаль мені!
З тобою звикла я ділитись журбою,
Вповідувать думки веселі і сумні.

Тож при тобі, мій друже давній, вірний,
Пройшло життя дитячеє моє.
Як сєдо при тобі в час весінній,
Багато спогадів тоді стає!
Картина постає: зібравсь гурточок,
Провадить речі, і співа, й гука,
На клавішах твоїх швидких, гучний танок
Чиясь весела виграва рука.

Чи хто се плаче там. в другій хатині?
Чиє ридання стримане, тяжке?..
Нєсила тугу крить такій малій дитині,
Здавило серце почуття гірке.

Чого я плакала тоді, чого ридала?
Тоді ж кругом так весело було ...
Ох, певне, лихо сердцем почувало,

Що на мене, мов хмара грізна, йшла!

Коли я смуток свій на струни клала,
З'явилась ціла згряя, красних мрій,
Веселкою моя надія грала,
Далеко линув думок легкий рій.

Розстаємось надовго ми з тобою!
Зостанешся ти в самоті німій,
А я не матиму де дітися з журбою ...
Прощай же, давній, любий друже мій!

Веснянка

Як яснее сонце
Закине свій промінь ясний
До тебе в віконце, -
Озвись на привіт весняний.
Олесю, серденько,
Співай веселенько
Весняного ранку
Співай, моя люба, веснянко!

Мій шлях

На шлях я вийшла ранньою весною
І тихий спів несмілий заспівала,
А хто стрівався на шляху зі мною
Того я щирим серденько вітала:
“Самій недовго збитися з путі,
та трудно з неї збитись у гурті”.
Я йду шляхом, пісні твої співаю;
та не шукайте в них пророчої науки, -
Ні, голоса я гучного не маю!
Коли ж хто сльози лле з тяжкої муки, -
Скажу я: “Разом плачмо, брате мій!”
З його плечем я спів з'єднаю свій,
Бо не такі вже гіркі сльози – спільні.

Коли ж на довгому шляху прийдеться
Мені почути співи гучні, вільні, -
В моїй душі для них луна знайдеться.
Сховаю я тоді журбу свою
І пісні вільної жалем не отрую.
Чи тільки терни на шляху знайду,
Чи стріну, може, де і квіт барвистий?
Чи до мети я певної дійду,
Чи без пори скінчу свій шлях тернистий, -
Бажаю так скінчити я той шлях,
Як починала: з співом на устах.

Степан Литвин

Балада про скрипаля

Над Россю наливалися жита.
Де він упав, горіла сталь стозвуко...
Хололи руки, що підбили танк, Артиста руки, музиканта
руки.
І мін мінор, а не мажор мажар
Звучав у полі, в голові музики.
Жахлива бою музика, й пожар
І побратимів передсмертні крики...
Він юнаком орав оці поля,
Звідсіль поїхав вчитись до столиці...
Правиця ополченця-скрипаля
Затисла жменьку рідної землиці,
А ліва – кілька теплих колосків...
Він догорів, як сонце догоріло.
Погас предивний, геніальний спів
У серці, що мільйон серць зігріло.
Затихли руки, руки скрипаля,
Татуся руки, хлібороба руки.
І дощ пішов. І плакали поля,
І плакала земля з тяжкої муки.

Дмитро Луценко

Рідна пісня

Анатолію Авдієвському

У мене вмить
Заб'ється в грудях серце,
Коли до болю щира й чарівна
Десь наша рідна пісня розіллється
І жавором весняним залива.
Я чую в ній –
Дзвенять на повний голос
Мого народу радощі й жалі;
Я бачу в ній –
Золототканий колос
Моєї благодатної землі.
В її вінок
Вплелися кров і сльози,
Повстань і революцій
Грізна сталь.
Важкі походи і червоні грози,
І материнська ласка, і печаль.
В її вінку -
І гордий жар калини
І сонячних пшениць загуслий сік,
і слава трудової України,
якій не згинуть повік.

Від матері і тата я почув
іще в дитинстві
пісню про бурлаків.
І в ній, неначе в сповіді, відчув
терплячий гнів і стогін небораків.
Пригадую: в зимовий журний час
за вікнами жнивна година пізня,
а в хаті завороженій у нас
лунала повна щему,

тужна пісня.
В ній віщі оживали кобзарі,
і лірники, і гусярі пророчі.
Розпеченим залізом на зорі
ординці їй випалювали очі.
Безжально виривали їй язик.
щоб згинула, замучена в острозі.
та невимовний стогін їй і крик
Підхоплювали на Дніпрі і Волзі.
Вона брела закута на Байкал,
кайданами на каторзі гриміла.
Кресала іскрометно серед скал,
У Спаську й Волочаєвці шуміла.
Її вели скривавлену вночі,
щоб потай у яругах розстріляти,
але залитих кров'ю сурмачів
не міг здолать і знищить
ворог клятий.
На Ладозі, на берегах Дінця
вона полки в атаки піднімала.
Голубила зачерствілі серця
і рани кров'янисті бинтувала.
Вона шумить прозорими крильми
в садах вишневих і зелених пущах.
Живе в довічній шані між людьми,
як хліб насущний,
щедра й невмируща.

На концерті

Пам'яті доньки Ларочки

Неначе перед бурею гаї,
напружилася зала у мовчанні.
і раптом полетіли, як рої,
в мажорному,
мінорному звучанні
пісні, пісні...
"Сентиментальний вальс"

Чайковського,
безсмертний "Жайвір"
Глінки.
І неповторний у житті
Сен-Санс,
І Моцарт,
і замріяний Огінський.
Аляб'євські вечірні солов'ї
і Лисенка
грайлива "Баркорола"...
О музико.
Як весен ручаї
ти серце в грудях
навпіл розколола.
я з жайворами линув до небес,
страждав,
як помирав Сен-Санса лебідь...
Хіба ж забудеш, донечко, тебе,
моя печаль і втіхо,
коли-небудь!

Пісня

Як без повітря. хліба і води
не може жити на землі людина,
так я без тебе черствію завжди,
жадана пісне. посестро єдина.
Тебе любовно й трепетно творив,
виношував у серці кожну ноту.
в твій то сумний, то радісний мотив
переливав і радість, і скорботу.
Всю таїну тобі я відкривав,
проникливі й прості слова шукав,
щоб заздрити твоїй пісенній вроді.
Повір, не засумую з горя я,
якщо забудуть автора ім'я,
аби жила ти в рідному народі.

Вальс кохання

Тиха музика лине,
Ніч пливе лебедина,
І горять над землею зорянисті вогні.
Перше ніжне зітхання,
Незрадливе кохання,
Незабутнє кохання усміхнулось мені.
Не для болю-розлуки
Поєднали ми руки,
Нам на радість з тобою хвиля вальса пливе.
Перше ніжне зітхання,
Незрадливе кохання,
незабутнє кохання в щирій пісні живе.
Серед лагідної ночі
Сяють лагідні очі.
Повні ласки і щастя, голубіють, як льон
Перше ніжне зітхання,
Незабутнє кохання – зачарований сон.
Тихо музика лине,
Ніч пливе лебедина,
І горять над землею зорянисті вогні.
Перше ніжне зітхання,
Незрадливе кохання,
Незабутнє кохання усміхнулось мені.

Пісня серця

Ти колихала, мамо, мене
В шумі гаїв.
Вже запалили сивим вогнем
Коси твої.
Болі безсонних ночей,
Смуток тривожний очей.
Я материнську добру красу
завжди у серці несу.
Вперше почув я спів солов'я
В шумі дібров.

Вперше зустріла юність моя
Щастя й любов.
Вірна дружино моя,
Люба подруго моя,
Я твою ніжну світну красу
Завжди у серці несу
ой солов'їні роки мої,
Роки світань.
Дай мені, доню, Ручки свої,
В очі поглянь.
Рідна кровинка моя,
Світла зоринка моя,
Я твою ніжну юну красу
Завжди у серці несу
В синіх туманах рови пливуть,
Мріють гаї.
В серці і пісні весни цвітуть,
Весни мої.
Я вас, як щастя, беріг
в далях тривожних доріг.
Вашу душевну щедрю красу
Завжди у серці несу.

Василь Мисик
Голос Робсона

Він заспіває про Штати,
Колисає давні болі...
Та в піснях його поволі
Виростає обрис хати
В африканському околі.

Може, й слів таких немає,
Може, це нам тільки сниться –
Чорні руки, чорні лиця.
Дуб, що вище виростає,
То глибинніш корениться.

Обминали хату бідну
Ведучи рабів займанці,
Бо, почувши співи й танці,
Пісеньку почувши рідну,
Умирили африканці.

О заплакана старенька
Африканська чорна мати!
Що зосталось їй? Співати,
Поки десь оскардом дзенька
Син, завезений у Штати.

Ігор Муратов
Колискова

Хоч куди б залетів-заїхав,
Не шукав би щасну підкову:
З незлічених пісень братерських
Я б на щастя узяв колискову.

Хай би мати її співала
У бамбуковому вігвамі,
Над яким, наче добра чаклунка,
Мріє пальма в зеленій панамі.

Хай почув би ту пісню в чумі,
Круг якого безмов'я правічне,
І віщує незнанні дороги
Нерозгадане сяйво північне.

А хоч в саклі б її почути,
Ніжну й лагідну в час вечірній,
Коли діток своїх присипляти
Мчать орлиці у гнізда загірні.

І не треба мені, не треба
Ані звуку про мир, ані слова:

Тільки б линула над землею
Неполохана колискова.

Борис Олійник

Вальс

Цвіт на каштанах помірно, покірно погас.
Ах, не зів'яв, а погас, наче люстра у залі...
Все проминуло, немов старовинний романс,
Тільки гвоздика тремтить на крижині роля.

Тільки мелодія... тихше. Облиште. Не час.
Я запізнився на вік на заручини наші.
Все промайнуло, і вже не поверне до нас
Юний Болконський і ніжна Ростова Наташа.
Все проминуло...

Так звідки ж цей шарф і рука –
Спалахом білим на тихому мармурі ночі?
Все одшуміло. Зосталася тільки ріка,
Пам'ять русява, вишнева зав'юга і... очі.

Квіт на каштанах так чисто і юно зайнявсь,
Вітер волого припав до пелюсток губами...
Все повернулось у цей старовинний романс:
Двоє спинились... а я відпливаю у пам'ять.

Засторога

Завмерли:

партер і гальорка,
й під стріхою хата,

І мати моя,

що пропахла любистком і хлібом...

І лебедем білим плыве синьоока соната,

І лебедем чорним плыве над оркестром Ван Кліберн.

Здається мені

диригент чаклуном із Багдада...

Приймач одноокий

зітха і розчулено кліпа,
Коли в мою хату
пливе білосиня соната
І лебедем чорним
пливе із Нью-Йорка Ван Кліберн.
І трепетні пальці,
як білі русалки, когують
По чорному й білому
ритмові клавіатур...
Та що це зі мною?!
я щось несподіване чую...

Я слухаю вас,
і рояль поліровано сяє боками,
Мов радник посольський...
Ближче, ближчають пудові
Томпи пульсу в скроні гір,
Сонце виповнене кров'ю
Пада, падає...
Та що ж це нарешті?

На ритмах, що з жаху поблідли,
немов стіна,
Пораним лебедем
тихо конає соната,
І чорний рояль
уже збайдужів, як труна.
У всьому світі, такому дивному,
Де вливаються Гітлер і Гейне,
В цьому небі, такому синьому,
Де літають хрущі і ракети,
Так усе переплуталось,
сплутано,
Так усе підозріло зближене,
Що й збагнути нелегко здалеку,
Що висить: автомат чи транзистор,

Що чорніє: рояль чи труна,
Що летить: журавель чи винищувач,
Косарі то ідуть чи солдати?
І тому, щоб лишитись особою,
Я кладу на гашетку пальці.
"я тебе розумію, сину!.." –
кричить мені Брест.

І вийдуть по музу

І вийдуть по музу
Майбутні поети
На станції...
А ми хоч в сонетах...
А ми хоч в сонетах
Зостанемось?

Новітній Тичина
на штампи охриплі
Повстаньте.
А ми вже архівом...
А ми вже архівами
Станемо.

Прийдешні Сократи
до суті ітимуть
Крізь сутінь...
А ми вже перейдем
і станем клітинами
Суті.
Тому і землею,
своєю землею,
ми стали,
Що рвались у небо,
а Землю зорею
Вінчали.
І як на землі б

не здавалось поетам
Затісно,
куди б не літали вони
у ракетах
За піснею, –
Все'дно їм до нас
путь-дорога остання
Провисне,
Бо ми тоді станем...
Ми вже тоді станемо
Піснею.

Музика

Я прийду уже з посрібненими скронями
Обважнілий під умовностями й узами,
В той завулок з тополиними колонами,
Що тече мені під серце наче музика.

Під ворітьми де літа мої проходили,
Я об спогади спіткнувся, мов загнuzданий.
І хлюпне мені тремкою прохолодою
Твоїх пальців лебедино-біла музика.

Я прийду сюди аж ген із того давітку
Хлопчаком у полотняному картузику,
І розтане сивий іней мого досвіду
У завулку, що гучить мені, як музика.

А кохання найгрізнішими указами
Ні зів'яти, ні вхолонуть – не примусити.
А єдиних слів, на жаль, було не сказано...
А для чого ті слова, як плаче музика.

Ода музиці

І квіт зорі, і спалахи півоній,
Космічний гул, і мовчазний туман, –
Усе довкруг в довершеній гармонії
Звучить урочим ладом, як орган.

Усе на світі неземними узами, –
Чебрець і сніг, журавку і печаль, –
Єднає мудро благовісна музика, –
Землі і неба голубий хорал.

О муза муз – і суцього й майбутнього,
Ти омивай нас, як жива роса,
І прихилий до поля многотрудного,
І поривай в духовні небеса!

Парубоцька балада

Я летів красивим чортом
На коні, як ворон, чорнім –
Біла піна падала, мов сніг –
Ех,
 до тієї Чураївни,
Що клялась від третіх півнів
Рушники послать мені до ніг,
Та
 до тієї... до такої.
Що як поведе рукою –
Солов'ї вмирають навесні!

Я летів...
 А на Купала
Дві зорі підбито впали,
Заридав у глухомані сич...
Гей, скоріше, коню-друже,
Щось мені на серці тужно,
Щось не договорює ся ніч,
Та
 ще чи, як на чиюсь намову,
Загубилася підкова...
Щось немовби затаїла ніч.

Я влетів з розгону в ранок
Під високий білий ганок,

Де колись уста її пізнав...
Тільки ж чом це так вогнисто
Сіють музику троїсті?
Чуєш, коню, щоб воно за знак?

Розчахнулись нагло двері –
Став біліший від паперу:
Вийшла Чураївна... у фаті.
Тонко скрикнула мов чайка
Випала і свата чарка.
Три музики зблідли, як свять.

Вмерзнув повід у долоню.
Так оце виходить, коню,
Ми з тобою гнали крізь віки,
Щоб зеленої неділі
Встигнуть... на чуже весілля?
Де ж твої, Марусю, рушники?!

Щось лепече про розлуку,
Простягає білу руку, –
Повертаймо, коню, в три хрести!
Та
 скоріш від цього саду,
Де зустрів я ніжну зраду,
Та не слухай тоскного: "Прости!"

Люто вилетів на греблю,
Вдарив тугою об землю –
Обірвались струни у музик.
Закричали треті півні,
Впала з горя Чураївна
Головою в поданий рушник.

Ще не раз ти, Чураївно,
Скрикнеш чайкою осінньо,

Коли я попід твоїм вікном
На коні як ворон, чорнім
Пролечу красивим чортом,
Хрещений весільним рушником.
Ех,
до тієї... до такої,
Що як поведе рукою –
Скрипка заголосить під смичком
Та
до тієї, до другої,
до тії... та не такої.

Під чиїм же, коню, ми вікном?!

Я не можу тебе обняти

Солов'ї за твоєю хатою
Заплітають кохання в хміль.
Я ж не можу тобі співати –
Мої губи закрилив біль

Ти прислухайсь:
Крізь вереск оргій
На бенкеті у сатани
Над розбитою мірою лорки
Плач обірваної струни.

... В ніч розплат, на громи багату,
Коли місяць – кривим мечем,
Поклади мені холод м'яти
На пробите ліве плече

Проведи мене за подвір'я
Де тополі – як сурмачі...
Я несую свою ненависть вірну
За статутом – на правім плечі.

Олена Пчілка

Хатні музики й слухачі

Майстер грає, виграє,
Вірний цуцик вислухає.
Не потрібні майстру ноти,
Грає й так він для охоти!

Слухай, цуцику, втішайся,
Тільки сам не озивайся!
Не потрібно твого гласу –
Дожидайся свого часу.

Майстер грає, виграє,
Вірний цуцик вислухає!

Вміє котик наш співати,
Вміє казочку казати.
Та тепер наставив вуха,
Дудочку пильненько слуха.
Добре хлопчик виграє,
Котик казку забуває;
Мишка десь в кутку шкребеться,
Він сидить, не ворухнеться!
Хай там мишка хоч і скаче –
Він не чує і не баче!

Співаки

Кицьки Нявки іменини
Швидко швидко надійдуть;
Віншувати до хатини
Всі котяточка прийдуть
Віншувальну пісню учать
Щонайкращі голоси,
Бас і тенор вже м'ячуть,
І сопрано для краси.

Їх учитель навчає:
Але треба пильнувати! –
Бо смичка він в лапі має,
Може враз почастувати!..

І котяточка пильнують:
Ноти в лапочки взялиг.
Так виводять, так статкують,
На всю школу завели!

Бас поважно тягне тягне гучно,
Тенор – звисока лящить,
А сопрано – милозвучно
Та солодко верещить.

Так артисти в три особи,
Заспівали хоч куди!
Та кому не до сподоби –
То собі із хати йди!

Пісні минулого

Пророчисті тії читаю скрижалі
Народних пісень. І надії, і жалі
Свої тут народ положив у піснях,
Лунає та мова у дрібних листах.
І мертвії ті ватаги із могили
Говорять, торкаючи душу і сили, -
Та речі пустині німій гомонять,
Та люди живії мовчать!

До діточок

Годі, діточки, вам спать!
Час давно вже вам вставать!
Гляньте: сонечко сміється,
В небі жайворонок в'ється,
В'ється, радісно співає, -
Він весну вам сповіщає!
А весна та чарівниця
Щиро вам несе гостинця;
Пташка, рибка, звір на волі,
Божа пчїлка, квітка в полі,-
Всі весною оживаають,
Весну красну прославляють.

Пісенька

Гоп, скак, веселенько,
Одиначка я у неньки;
Мене ненечка пестує
Та смачненьким все годує;
Я ж матусю поважаю
І слухняна виростаю.
Гоп, скок, руки в боки,
Прилетіли три сороки,
Сіли вони на тинок,
Мене кличуть у танок.
У зеленому віночку,
На жовтенькому пісочку,
Як та кізка я стрибаю
І матусю звеселяю.
А сороки-цокотухи
Напилися варенухи,
Біля мене теж стрибають,
Різне птаство звеселяють.

Іванко

Біля струмочка, біля калини
Дудку Іванко зробив з вербини;
Гра – вигравас в дудку Іванко,
Голос по гаю іде щоранку...

Весна красна

(з поеми "Козачка Олена")

Віє легким духом, вільним –
Прийшла весна – красна,
Із-за моря, з ластівками,
Прилинула ясна!
Забриніли стави, ріки
В берегах зелених,
Залунали всі улоньки
Од співів веселих.

Всміхається ясне сонце
У небі блакитнім
Хмаринонькам кучерявим,
Біленьким, лагідним;
Обізвався соловейко
У лузі, в ліщині,
Пограває козаченько
В сопілку дівчині.
Сади рясні вишневі
Білим цвітом сяють,
Вишитими рукавцями
Дівчаточка мають.
"Будь здорова, челядонько! –
Мовить весна-красна. –
Гуляй, радій, молоденька,
Доки пора щасна!..."

На спогад шубертової серенади

Місяць плине, блищать зорі,
Ніченька сія,
Грають хмароньки прозорі!
Глянь, красо моя!..
Глянь! Земля сріблом повита,
Гарная така;
Самоцвітами укрита
Сонная ріка.
Чуєш ти? В гаю чудова
Розляглась луна.
Гучно ллється соловйова
Пісня чарівна!..
Час розкошів, утішання
Дарять небеса!
Вийди ж! Вийди на стрівання,
Дівчина-краса!..

Весілля

(з поеми "Козачка Олена")

... У неділю для дівчини
Сонце не зійшло:
Горе хмарою сумною
Світ оповило!
Чутно пісню весільную,
Музика гуде –
Милий, з іншою звінчаний,
Од шлюбу іде...
На весіллі збір веселий,
Ллється оковита,
Сидить дома дівчинонька,
Залізом прибита ...
На весіллі вже долівка
Підківками збита –
У дівчини хустиночка
Сльозами облита.
"Грай, музико! Грай троїста!
Шпарко, веселенько!
Лийтесь, сльози! Лийтесь, гіркі!
Не давіть серденька!..".

До Ліни

(переклад з Й.-В. Гете)

До пісень моїх, кохана,
І знову стиха доторкнись,
Сядь край свого фортеп'яно.
Де твій друг стояв колись.

Преш хай струни залунають,
Потім книжечку розкрий,
Хай уста твої співають
І листочок кожен твій.

Смутно буквами чорніють
Пісні в зшиткові моїм,
Та уста твої уміють
Надавати чарів їм!

Дмитро Павличко

Пісня

Стояв козацький табір у діброві,
Дивився дулами гармат на Львів.
О, ще пролле католицької крові
Чубате плем'я хортицьких орлів!

Перед наметом догоряла ватра
І козаки сиділи на землі.
Ніхто не знав, чи буде битва завтра,
Та не зашкодить підгострить шаблі.
І раптом пісню хтось почав співати,
пішла луна у кожного в душі, -
Настав за нашу кривду час відплати,
Підемо рвати панські кунтуші!

Звивались дужі голоси поволі
В один потік, як струмені гірські.
Бідняцькі думи, невтишимі болі
Укладені в слова, як сталі, дзвінкі.

І навкруги озвалися бандури
Акордом помсти – струнами всіма.
Перелітала пісня львівські мури,
Бо загорожі для пісень нема.

Вона неслась по вулицях вузеньких,
І зупинить її ніхто не міг.
Вона глушила, по майстернях дзенькіт,
Бо друзів там знаходила своїх.

Вона вривалась у високі брами,
Бо що для пісні списи і мечі!
А тьмяному костюлі від нестями
Молились і тремтіли шляхтичі.

... Співав козацький табір у діброві,
Дивився дулами гармат на Львів,
І посміхався гетьман чорнобровий,
Не слухаючи писаревих слів.

Земля покрита білою габою
І вітер під вікном, жебрак-скрипаль.
На жаль мені, кохана, за тобою,
Свого ж одуреного серця жаль.

Ні, я не егоїст! Я серце дав би,
Що б не замерз музика під вікном,
Я виливаю кров щоднини в ямби
І нелегким радію таланом.

Чи ж серцем знадженим людей зігрію?
Чи в ньому щирі я знайду слова?
Так, не згуби ще я велику мрію
Від неї рана в серці зажива.

- Заграй мені веселої, небоже,-
Знадвору в хату кличу скрипаля.
І раптом бачу, чи здалося, може,
Що зеленню вкривається земля.

Пейзаж

Жінки співали на далекому полі,
Пливли в блакитних небесах пісні.
Стояв осінній вечір на стерні
В молодика – неначе в ореолі.

Як тихі промені в листках тополі
Ряхтіли мрійно голоси в мені,
І відчував я в зірок явині
Мого народу радощі і болі.

Летіло наче іскри з димаря,
Пожовкле листя з темної обочі,
І брався я вогнем, що не згоря;

Вдихав, як воздух, співанки жіночі,
Ширяв на золотих висотах ночі.
І серце в грудях билось, як зоря.

Пісня

На фоні побліднілого блакиту
Конари чорні й ніби неживі.
Брунатне листя в темному рові,
Отіння мертвого деревориту.
Та на дорогу золотом накриту,
Машини виїжджають грузові.
Розпізнає в червоній корогві
Вітрець свою любов несамовито.

Мелодія з повітря вирина,
Сріберно вигнута озимина
Дзвенить і дзвонить, наче кришталева

Співають хлопці їдучи в кіно,
Від пісні пригортаються дерева
І будиться в ріллі сухе зерно.

Леонід Первомайський

Бетховен

Я забуду про все. І ридання, що глибоко сховане
Під покровом мовчань, і тривога, і труби грози
Проростуть із іржавого серця глухого Бетховена.

Але очі сухі. Ні сльози. Тільки так. Ні сльози.
Ніч над серцем музики. І блискавки мідноязикі.
Розтинають чорнотою сповнений повені плин.
Березневий приплин. І польоту орлиного крики.
Ніч над серцем музики. Гіркий і ядучий полин.
Якщо слухають мовчання, то звідки народження звуку?
Сонце входить в зіниці. Колишуться зорі в саду.
День і ніч. І крізь вік пронести свою пристрасть і муку.
Я з тобою, Бетховен, дай руку – я поруч піду.
Я з тобою піду... Ось вітри, що задуху зривали,
Коли ти кулаками у люті безсилій гатив,
Наче молотом бив об мовчання холодне ковадло,
У розтрюю світової прачорної глухоти.
Світ розпорото чорним крилом. В закривавлений розтин
Вуха став склеротичне, і слухай, як голосно б'є.
Крізь перетин часу, крізь мовчань стоголосу коросту
Серце світу – лише? – серце світу твого і твоє.
Що ж ти плачеш, Бетховен?
За відстань, за холод, за морок
Непроглядної ночі летить геніальності крик,
і співає й згорає, і вогненні зграї над морем...
Що ж ти плачеш, Бетховен,
чи ж гірший за інших музик?
До безсмертя змагайся з лакованим лагідним звіром.
Ти не чуєш кричання його. Тільки вискал холодних зубів
Нагадає тобі про даремність надій і довіри,
Про печаль завойовань і силу того, що згубив.
Але те, що родилося в серці, що мукою тричі відчуте, -
Пророцтва небес у вершинах дубів вікових
І крижин березневе кружляння в потоках розкутих –
Це весна, це чекання і щастя, і болів нових.
А чи прийде воно, чи навіки залишаться болі?
Бийся в мур глухоти, в непроникні холодні пласти,
Вилітай за шлагбауми тьми – і на волю! На волю! На волю! –
Разом з березнем, з сонцем, з дубами рости!
Ти про все вже забув. І ридання вже глибоко сховане

Під покровом мовчань. Але мідні розтруби грози
Проростають із теплого серця живого Бетховена.
До безсмертя. До смерті.
І очі сухі. Ні сльози.

Свген Плу́жник

Не чуючи, перебирала ти
Пожовклі клавіші, задумана й тривожна;
Здавалося, гукни тобі: - Лети! –
І повернути вже не можна.

Та з того, як здригалася рука,
Як інколи стеналась вся ти,
Я зрозумів, що, скільки не гукай, -
Ти розучилася літати.

Василь Симоненко

Грудочка землі

Ще в дитинстві я ходив у трави,
В гомінливі, трепетні ліси,
Де дуби мовчали величаво
У краплинках ранньої роси.
Бігла стежка в далеч і губилась,
А мені у безтурботні дні
Назавжди, навіки полюбились
Ніжні і замріяні пісні,
В них дзвеніло щастя непочате,
Радість невимовна і жива,
Коли їх виводили дівчата,
Як ішли у поле на жнива.
Ті пісні мене найперше вчили
Поважати труд людський і піт,
Шанувать Вітчизну мою милу,
Бо вона кожна на цілий світ.
Бо вона одна за всіх нас дбає,
Нам дає і мрії і слова,

Силою своєю напуває,
Ласкою своєю зігріва.
З нею я ділити завжди буду
Радощі, турботи і жалі,
Бо у мене стукотить у грудях
Грудочка любимої землі.

Яке зухвальство!..

Сів Горобець і скаргу пише в суд:
“Від Солов’я життя мені немає –
Мої пісні, весь мій натхненний труд
Цвіріньканням, бездара, називає!”

Осінній дисонанс

Небо скуйовджене і розколисане
Дрантя спустило на темні бори.
Сонного місяця сива лисина
Полум’ям сизим горить,
З ротатим, ридаючим риком
Вітри орди хмар несуть.
І ходить за їхнім криком
Бажання лягти і заснуть...

Українська мелодія

Довго тужить сумна бандура
Про діла у старій сивині.
І якусь невідому зажуру
Навіває та пісня мені.
Не мелодія – збурена рана.
Не слова, а безжальні голки,
Тільки бачу не сині лимани
І не горді козацькі полки.
А ввижається – там, біля шляху,
На потоптаній кіньми траві
Жирний ворон, мов чорна папаха
На козацькій сидить голові.

А нав-круг по-ру-ба-ні
До-си-па-ють сни,
І да-ле-ко бу-бо-ни
Кли-чуть до вій-ни.

Пісня

Що ярами глибокими, степом та лісами
Йшли козаки роти хана, блискали списами.
Гей, іржали ситі коні, вороні й булані,
Майоріли короговки у густім тумані.
Попереду на баскому на коні гарячім
Їхав славний Конашевич – кошовий козачий.
Ішли бити татарина, табуни займати,
І ревіло над степом грізне "ой, гай, мати".
"Ой, гай, мати! Ой, гай, мати! Ой, широкі ниви –
Прийдем в гості к бусурману, натворимо дива.
Ой, гай, мати. Ой, гай, мати. Гай та не загайся -
Не весілля, а поминки відправлять збирайся.
Та не палач ти над труною, не зітхай важенько,
Краще в пісню свою тугу вилий, стара ненько.
Щоби слава наша в пісні ожила з викосили,
Щоб гордилась Україна нами – козаками.

Як хороше радіти без причини,
Коли на місто сутінь опада
І чується, як тихо, безупинно
Дзюрчить у стоки весняна вода.
І сну нема, і спокою немає,
І відчаю, і певності нема,
Напоена надіями п'їтьма.
І хочеться всю землю обійняти
І йти шукать нечуваних пригод...
О, скільки музики натхненної багато
У шумі каламутних вод.

Травневий акорд

... Я не можу мовчати,
Бо радості тісно,
Бо любов моя бризкає
З серця за борт,
Бо сьогодні народ мій
Дзвенить, як пісня,
Я ж в тій пісні –
Маленький акорд.

З дитинства

В мене була лише мати,
Та був іще сивий дід, -
Нікому не мовив "тату"
І вірив, що так і слід.
Був певен, що батько лишній,
Крикливий, немов сусід,
Коли застав на вишні,
На мене кричав, аж блід.

Та боляче б'ється, думав,
Не пустить гулять на став,
І тому не знав я суму,
Щасливим собі зростав.

І лиш як минули роки
І я не помітно зріс,
Мені часто кидалось в око,
Як сину сусід той ніс

То нові штанці святкові,
Сорочку, що так до лиця,
Або чобітки з підковою
Приносив йому од шевця.

Але мене й це не вабило,
Бо заздрити, знав, не слід,

І звався за обновки "бабою"
У мене малий сусід.

Я вірив, що краще всього
Пісні, які знав дідусь.
Вмощусь на коліна до нього
І в очі йому дивлюсь.

А він вимовляє, виспівує
Гарячі прості слова –
І все давниною сивою
В очах моїх ожива.

Мелькають червоні жупани,
Вирує, кипить Дніпро,
І Байда стріляє в султана,
Підвішений за ребро.

І грізні полки Богдана
Шляхетську орду женуть,
А з півночі десь бураном
На поміч стрільці ідуть.
Несуться зі свистом-гуком
Богунці у всі кінці...
І я затискую руку,
Мов шабля у тій руці.
І плачу, було, й сміюся,
Як слухаю ті пісні...
Спасибі ж тобі, дідусю,
За те, що ти дав мені...

Верба

Розлогі верби. Затишок і тіні.
Під ними тихо плещеться ріка,
І дівчина замріяна й струнка
Стоїть на березі у сонячнім промінні.

Як хороше у нас на Україні,
Де пісня нив чарівна та лунка,
І шепіт верб, і поклики гудка
Злились навек в мелодії єдиній.

Розлога вербо, чуму ти мені
Миліша дуба, клена і берізки?
Чи не тому, що в роки ненависні
Моїх дідів сікли вербові різки?..

Дупло

Одлунала далека пісня,
Гомірливий вечір замовк.
А тобі, видно, вдома тісно,
Що бредеш по дорозі, як вовк.

Сумно бачить тебе самотнім –
Де подруга твоя чи друг?
Ну, чому ти проходиш боком,
Не завернеш ніколи в круг?

Може, в тебе у грудях мука,
То прийди, розкажи її –
Ми простягнем на поміч руки,
Мозолясті руки свої.

Може, душу пече образа,
Може, впав ти від неї в сум?
Не вагайся, підходь, розкажуй –
Ми у пісню розвієм сум.

Та в очах твоїх завжди спокій,
І обличчя кругле, мов книш,
І проходиш ти завжди боком,
І підкреслено ти мовчиш.

Ніби черва столітню грушу,
Точить пиха твоє чоло,
То ж боїшся, щоб хтось у душу
Не заглянув, мов у дупло.

Борис Тен

* * *

Прозористий напровесні вечір –
Десь заграв у фіордах Гріг...
Оті ж самі, ті самі речі
Ти почувеш іще за рік.

Хай умерла із піснею Озе,
Хай Пер Гюнт не лишився собою –
Так же глухо бринітимуть сльози
Самітної моєї любові.

Я шукатиму скрізь – поміж тролів,
У пісках африканських пустинь –
Чи не йтимеш осяйною Сольвейг
На пораду до мене – ти.

І тягтиметься час мій довго,
Як увечері змовкне Гріг...
Оте ж саме, те саме слово
Я скажу тобі й ще за рік.

Павло Тичина

А в цей час співали пісню

Два одбоку кларнетисти
Тон давали разов п'ять:
все ходили, поглядали,
знову ждали, щоб почать.

Та про них немов забули.
Ми ж були ще за столом,

де смачні болгарські блюда
й дружня бесіда кругом.
Враз – незчулись, як це й сталося, -
блиснув на кларнетах сміх!
Підтанцьовуючі звуки
винили до танцю всіх.

Чи вино вступило в ноги?
Всі взяли за руки: стій!
Тупнули – пішли в один бік,
тупнули – пішли в другий.

А в цей час співали пісню
про щасливий, любий край.
Ану швидше, ноги, ноги,
ану швидше, ну піддай!

Танцювали там болгари –
і дорослі , і “младеж”, -
танцювали росіяни,
з ними й українці теж.

По сусідству на сопілках
вигравали дударі.
А кругом їх сміх і регіт:
бач як врізали старі!

Як дівчат кружляли пари
ув обіруч, в обіруч, -
тільки плаття роздувались,
мов напнуті на обруч...

Рукави в жінок – мов крила,
прошви в формі коліщат.
Аж підстрибує намисто
та й на грудях у дівчат...

Гей, дівчина люба, мила!
Гей, ти парню дорогий!
Тупнули – пішли в один бік,
тупнули – пішли в другий.

Ану швидше, ноги, ноги!
Ану швидше, ну піддай!
А в цей час співали пісню
про щасливий любий край.

Пам'яті Оксани Петрусенко

Співала ж дзвінко, дужо, незрівнянно!
А голос був – із щирого срібла!

Ой рано, рано, дуже рано,
Оксано, ти від нас пішла...

Їй од природи – стільки було дано!
Як велетень – вона росла й росла.

Ой рано, рано, дуже рано,
Оксано, ти від нас пішла...

У нас же літо зараз: засміялась
Природа вся! – чудовий урожай!

А ти в далеку путь зібралась?
Не від'їжджай, не від'їжджай...

Тебе ще слухать хоче все країна, –
Набратись сонячного почуття –

І Бесарабія, і Буковина,
Що скресли до життя.

Їй народ, яким жила ти, – вічна сила, –
Носитиме твій образ на руках!

Що смерть? Сьогодні хай скосила,
Але не скосить у віках!

Співала ж дзвінко, дужо, незрівнянно!
А голос був – із щирого срібла!

Ой рано, рано, дуже рано,
Оксано, ти від нас пішла...

Похорон друга

Вже сумно вечір колір свій міняв
З багряного на сизо-фіалковий.
Я синій сніг од хати відкидав
І зупинився... Синій, оркестровий
Долинув плач до мене. Плакав він,
Аж захлинався на сухім морозі:
То припадав зеленим до ялин,
Що зверху червоніли при дорозі,
То глухо десь одлунював в саду.
І від луни в повітрі оддавало,
Немов, на тон не строячись в ладу,
Там тисячі оркестрів разом грало,
Мішаючи мотиви...

Усе міняється, оновлюється, рветься,
У ранах кров'ю сходить, з туги в груди
Замулюється мулом, порохом береться,
Землі сирій всього себе передає.

Над ким ті сурми плакали?
Чого тарілки дзвякали?
І барабан як в груди бив –
Хто вік свій одробив?..

* * *

Живу, живу – ридаю,
Живу, живу – сміюсь.
Чого живу – не знаю
І думати боюсь.

Такий цей світ прекрасний,
Такий цей світ сумний,
Що я то сокіл ясний,

То просто – навісний.

Я часто мов шалію:
На світі все люблю,
Шум річок розумію,
В гаях і днюю, й сплю.

Часом я мов хмарина:
Блукаю цілий день,
Як згублена дитина,
Як туга без пісень.

Йду в поле, в гай скучати
Та сльози, сльози лить:
Блакить й зелені шати
Мене не веселить.

Слізьми я розіллюся,
Впаду на край межі.
Устану...подивлюся:
– Ах, доленько, скажи,

Скажи, чого я плачу,
Мов хлопчик, що забивсь.
Чи маю таку вдачу,
Таким вже я родивсь?..–

Устану, попитаю
Та й знов слізьми заллюсь.
Чого так жить – не знаю,
І думати боюсь.

Дивлюсь, як ніч надходить,
Як жито шелестить...
Хтось пісню десь заводить,
А серце так болить...

Болить воно та ние,
Само не зна чого.
Чи хто мене жаліє,
Чи так... ні від чого.

* * *

Як не горю—
Я не живу.
Як не люблю—
Я не співаю.

Але цього
Я ще не знаю,
Бо завжди я —
Як полум'я!

Я мертвих всіх
Палю, палю.
Огнем живих
Своїм я грію.

І як я вмру —
Не розумію:
Життя моє —
Одвічне.

Леонтович

Мамонько, люблю я пісню
Про зозулю і про гай, -
Я прошю тебе, ну любя,
Леонтовича співай!

Ти ж мені про нього вчора
Ой же як розповіла! —
Про калину й про малину,
Що у лузі розцвіла...

Що в той луг та у лужечок
Ти біжком і я біжком –
Леонтовича зустрінем
Над річкою бережком.

За річкою ж за Дунаєм, -
Бачиш? – сонце!.. вітер стих...
Йдуть по цей бік трактористи,
Ще й наш татко серед них.

І гукну я: - Татку! Татку!
Й я з тобою! Добре? Так? –
Засміється він до мене,
Засміються річка, й хмари,
Й при долині мак, мак,
При широкій мак...

Вітер

Птах – ріка – зелена вика –
Ритми соняшника.
День біжить, дзвенить – сміється,
Перегулюється!
Над житами – йде з медами –
Хилить келихами.
День біжить, дзвенить – сміється
Перегулюється!

Пастелі III

Коливалося флейтами
Там де сонце зайшло.
Навшпиньках
Підійшов вечір.
Засвітив зорі,
Прослав на травах тумани
І, на вуста поклавши палець, –

Ліг.
Коливалося флейтами
Там, де сонце зайшло.

Одчиняйте двері...

Одчиняйте двері –
Наречена йде –
Одчиняйте двері –
Голуба блакить!
Очі серцем і хорами
Столи,
Ждуть...

Одчиняйте двері –
Горобина ніч!
Одчиняйте двері –
Всі шляхи в крові!
Незриданими сльозами
Тьмами
Дощ...

La bella fornarina

Гуляв над Тібром Рафаель
В вечірній час в іюні.
– Се сум, се сон, лелію льо,
Льоліюні я, льоліюні.

Забилосьь серце. Слухатъ став:
О, як вона співає!
– Чи лю, чи ні, ламає руч,
А він затоном чале.

Все ближче пісня. З-за дерев
Пурхнула голубина.
О, хто ти, дівчино, скажи! –
(несміло): Форнаріна.

І взяв за руку Рафаель,
Не мовила ні тона,
Заплакала. А він обняв:
Мадонна!

Пісня про гармонію

Рута м'ята да не прим'ята,
Непрогорнутая трава.
Сюди вітер та туди вітер –
Аж потоками обвіва.

Потоки, як токи,
Руто, ой руто,
Ти ж у нас так пахнеш,
Як ніхто, ніхто.
Повне літо да перелито,
Медоцвітами нахиля.
Дощик бором та перебором,
Переструннюючи гілля.
Танцюючи тучі,
Ви не при собі, –
Нащо вам ронити
Перли голубі?

Ось там ходить та вже підходить
Трактористка на каблуках.
– Здрастуй, м'ято, сьогодні свято,
Чого ж книжка у руках?

Парубочу хочу
Пиху перекрити,
Того в мене й книжка
От тобі одвіт.

– Ну та й кріпка ж, як тая скрипка,
Ти, русявочко молода.
В мене мислі не те щоб кислі,

Нам злюбитися б не біда.

– Не кисни, не висни –
Діла не біде.
Все вперед та вище
Жінка наша йде.

–Ей, юначе, ти п'яний наче,
Не заглиблюєшся в життя.
Нам робити, та врагів бити,
Ще й учитися до пуття.

Не до речі речі
Про твою любов.
Як в пошані станеш –
Полюблю ізнов.

Балетна студія

Танцюють цвітно цілунять томно
В туніках білих неначе бал
Нагрудять вправо
Одгрончать час
Схитнуться вліво
Лілейні лі.
Плеснуть в долоні встромлять як лані
І знов одхлинуть і стануть враз
І знов потиху
Заледве чуті
І знов поволі
Як той ручай
На них із вікон веслує промінь
І вітер майний і синій день
Рояль обсипле
Торкнеться стін
Спаде на тепле
Збутонить стан

І теж у танці на тротуарі
Голодна жінка сухотить хліб
І їй із вікон
Гуслить рояль
Хоч би як віку
Прожить жить.

– М –

Міжпланетні інтервали!
Сонце (крізь цей сон!), юпітер...
А між ними не хорали –
Вітер.

Марс – як бога! – Марс, Венера.
– скрізь там ждуть як бога друга:
очі революціонера,
Туга.

Крик в міжзоряному лоні:
Ми б цвіли, пили б веселе! –
Так душа, душа в полоні,
Леле.

Ми б як трави, як отави
Так ті ж самі скрізь прокльони!
Крають серце не октави –
Нони.

– В –

Ви знаєте, як липа шелестить
У місячні весняні ночі?
Кохана спить, кохана спить,
Піди збуди, цілуй їй очі.
Кохана спить...
Ви чули ж бо: так липа шелестить.

Ви знаєте, як сплять старі гаї?
Вони все бачать крізь тумани.

Ось місяць, зорі, солов'ї...
“я твій“ – десь чують дідугани,
А солов'ї!...

Та ви вже знаєте. Як сплять гаї!
Закошичена.

Іван Франко
Співакові

Будь ти, співаче, як божа пшениця,
Пісня твоя – золотес зерно!
Скоро в лушпинні доспіє воно,
Колос униз починає хилиться.

Знає той колос, стебло і лушпина,
Що для зерна вони тільки росли,
Що лиш тоді воно повне, коли
Весь живий сок свій в нім зложить ростина.

Знає той колос, зерно і лушпина,
Що, як зоспіє зерно золоте,
Серп їх нещадний зітне і змете
І що зерно те їх смерті причина.

Але ж леліючи в темнім обслоні
Сочні зерняточка, знає стебло,
Що на будуще воно принесло
Нове, багатше життя в своїм лоні.

Так весь свій мозок, і нерви і серце
Й ти в свою пісню, співаче, вкладай,
Біль свій, і щастя, й життя їй віддай,
Буть її колос, лушпина й стебельце.

Сонет

Благословенна ти поміж жонами,
Одрадо душ і сонце благовісне,
Почата в захваті, окроплена сльозами,
О краю мій, моя ти муко, Пісне!

Царице, ти найнижчого з-між люду
Підносиш до вершин свого трону,
І до глибин терпіння, сліз і бруду
Ведеш і тих, що двигаєш корону.

Твій подих всі серця людські рівняє,
Твій поцілуй всі душі благородить
І сльози на алмаз переміняє.

І дотик твій із терня рожі родить,
І по серцях, мов чар солодкий ходить,
І будить, лагодить, і оп'яняє.

* * *

О, розстроєна скрипка, розстроєна!
Стільки рук нетямущих, брудних
Доторкалося струн чарівних –
І вона їх розстроєм напоєна.
Ріже вухо страшними акордами,
І тонац'ї ніяк не встоїть...
Де ти, майстре, щоб вмів настроїть,
Оживить її співами гордими?

До музи

Музо! Коханко!
Ох, дай мені! Дай мені
Любощів, пахощів, чарів-солодощів,
Мрій неосяжних і снів,
Солодких слів,
Соловейкових трелів,
Римів, мелодій, щоб гучно лилися рікою!
Настрою! Настрою!
Думок – байдуже!
Помислів – обійдуся.
Заглядають у людські душі –
Я не астроном!

Потрясати серця народні –
Я не землетрясець.
Ловити рухи душ високих –
Я не сейсмограф.
Хочу співати!
Розлитися гармонійними хвилями,
Затопляти в них усі турботи.
Геть думи! Геть ненависні!
Соловейкові трелі!

Скорбні пісні

Не винен я тому, що сумно співаю,
Брати мої!
Що слово до слова нескладно складаю –
Простіть мені!

Не радість їх родить, не втіха їх плодить,
Не гра пуста,
А в хвилях недолі задуми тяжкої
Самі уста

Їх шепчуть, безсонний робітник заклятий
Склада їх сум;
Моя-бо народна неволя – то мати
Тих скорбних дум.

Трагедія артистки

То був чудовий місяць май,
Цвіли вже бзи й троянди...
З старої вілли на весь гай
Плив голос панни Ванди.
Співа до цитри, аж зовсім
Захрипла з віщих трудів:
Цідрім – цім – цім! Цідрім – цім – цім!
“Бодай ся когуд знудив!”

Ось жнива. Скочно граючи,
Женців провадить банда,
А в віллі, не вгаваючи,
Співає панна Ванда;
Чи день, чи ніч, чи дощ, чи грім,
Чи крик сорокопудів...
Цідрім – цім – цім! Цідрім – цім – цім!
“Бодай ся когуд знудив!”

Вже осінь. Яблуко стрясли,
Капусту в пень рубаєм,
А панна Ванда знай співа
У віллі там під гаєм.
Чи в коршмі крик, чи в церкві дзвін,
Луна з усіх усядів. –
П’ять день хуртовина ревла
На шостий день ослабла,
Всю віллу снігом замела,
І Ванда закоцябла.
Та дух її на місті тим
Щоночі ще марудив:
Цідрім – цім – цім! Цідрім – цім – цім!
“Бодай ся когуд знудив!”

Минуло много, много літ!
Де гай був, нині зілля;
Заріс кропивою весь слід,
Де та стояла вілла.
Та в глупу північ в місці тим
Чуть бренькіт страхопудів:
Цідрім – цім – цім! Цідрім – цім – цім!
“Бодай ся когуд знудив!”

Чого ж та бідна душенька
На місті тим залякла
Чого покутує, немов

Убила маму й тата?
І чом ту саму пісню всім
Небіжечка співає
Цідрім – цім – цім! Цідрім – цім – цім!
Бо іншої не знає.

Чим пісня жива?

Кожда пісня моя –
Віку мого день,
Протерпів її я,
Не зложив лишень.
Кожда стрічка її –
Мізку мого часть,
Думки – нерви мої,
Звуки – серця страсть.

Що вам душу стрясе –
То мій власний жаль,
Що горить в ній – то се
Моїх сліз хрусталь.

Бо нап'ятий мій дух,
Наче струна – прім:
Кожний вдар, кожний рух
Будить тони в нім.

І дарма, що плин
В них добро і зло, –
В пісні те лиш живе,
Що життя дало.

Надія Хоменко

Елегія

Грала гармошка трирядна –
грала, аж захлиналась.
Плакала чорна троянда.
Біла троянда сміялась.

Звістку гармошка давала
з фронту в село заповітне,
де свого сокола ждала
дівчина – зірка досвітня.
Десь там самотнє зосталось
щастя солдатське блукати.
І солов'ї озивались,
і озивались гармати.

Впала гармошка трирядна.
Кров'ю роса запалала.
Плакала біла троянда.
Чорна троянда сміялась.

Вирвали воїна з муки,
рану йому втамували.
Брав він гармонію в руки –
смертна печаль відступала.
Знов залунала трирядка –
серцеві звістку послала.
Повніться біла троянда.
Чорна троянда зів'яла!
В пілюзі трава пожовкла,
Похилилася, зотліла.
36, Невеликий вік у тіла!
Але пісенька не мовкла.
Все жила собі й міцніла.

І нікому з людоловів
У мотиві лісовому
Не вчувався голос грому,
Світової бурі повів
Що знесе їх, як солому.

Голос Робсона! Вмикаю...
Із глибин німих, зісподу

Він для рідного народу
Із колодязя одчаю
Дістає живущу воду.

ЗМІСТ

Богдан-Ігор Антонич	
Amen	3
Весільна	3
Елегія про співучі двері	3
Елегія про ключі від кохання	5
Елегія про перстень пісні	5
Елегія про перстень молодості	5
До моєї пісні	6
Весняна ніч	6
Тюльпани	6
Микола Бажан	
Танець	7
Розмай-зілля	8
Симфонія	9
Володимир Базидевич	
Мелодія снігів	13
Віталій Березінський	
Дитячий концерт у фонд миру	14
Іван Драч	
Соната Прокоф'єва	15
Василь Елан-Блакитний	
Старовинний цілую рояль	17
Ірина Жиленко	
Концерт для скрипки, дощу і цвіркуна	18
Йозеф Гайдн “Прощальна симфонія”	19
Любов Забашта	
Лисенку	20
Віталій Коротич	
Музика	20
Абрам Коцнельсон	
Звуки	21
Вадим Крищенко	
Музику воєнної пори	22
Пантелеймон Куліш	
До кобзи	22

Леся Українка	
До мого фортепіано	23
Веснянка	24
Мій шлях	25
Степан Литвин	
Балада про скрипалю	25
Дмитро Луценко	
Рідна пісня	26
Від матері і тата я почув	27
На концерті	28
Пісня	29
Вальс кохання	29
Пісня серця	30
Василь Мисик	
Голос Робсона	31
Ігор Муратов	
Колискова	32
Борис Олійник	
Вальс	32
Засторога	33
І вийдуть по музу	34
Музика	35
Ода музиці	36
Парубоцька балада	36
Я не можу тебе обняти	39
Олена Пчілка	
Хатні музики й слухачі	39
Співаки	40
Пісні минулого	41
До діточок	41
Пісенька	41
Іванко	42
Весна красна (з поеми "Козачка Олена")	42
На спогад шубертової серенади	43
Весілля (з поеми "Козачка Олена")	43
До Ліни (переклад з Й.-В. Гете)	44

Дмитро Павличко	
Пісня	44
Земля покрита білою габою	45
Пейзаж	46
Пісня	47
Леонід Первомайський	
Бетховен	47
Євген Плужник	
Не чуючи, перебирала ти	48
Василь Симоненко	
Грудочка землі	49
Яке зухвальство!	49
Осінній дисонанс	50
Українська мелодія	50
Пісня	50
Як хороше радіти без причини	51
Травневий акорд	51
З дитинства	52
Верба	53
Дупло	54
Борис Тен	
Прозористий напровесні вечір	55
Павло Тичина	
А в цей час співали пісню	55
Пам'яті Оксани Петрусенко	57
Похорон друга	58
Живу, живу – ридаю	58
Як не горю	60
Леонтович	60
Вітер	61
Пастелі	61
Одчиняйте двері	62
La bella fornarina	62
Пісня про гармонію	63
Балетна студія	64
– М–	65

– В –	65
Іван Франко	
Співакові	66
Сонет	67
О, розстроєна скрипка, розстроєна!	67
До музи	67
Скорбні пісні	68
Трагедія артистки	68
Чим пісня жива?	70
Надія Хоменко	
Елегія	71

Ода музиці

Збірка віршів про музику українських поетів

Укладачі О. О. Лобач, Т.А.Гуржій

Комп'ютерний набір і верстка Т.А.Гуржій

Підписано до друку

Формат 60×84 1/32. Папір друкарський.

Гарнітура *Times New Roman Cyr* Друк офсетний.

Умовн. друк. арк. 3,2

Видання Полтавського державного
педагогічного університету ім. В. Г. Короленка

